

ПЪТТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова сметка № 1328	БРОЙ 17
---------------------	--	--	---	-------------------

ЧАРЛЪСЪ ДИКЕНСЪ

БЪДНИ ВЕЧЕРЬ

Бѣше бѣдни вечерь. Стариятъ Скруджъ седѣше, заетъ съ работата си, задъ писалищната си маса. Времето бѣше студено, остро и по мъгливо отъ всѣкога. Скруджъ чуваше какъ хората кихатъ и кашлятъ и тропатъ съ крака по паважа за да се стоплятъ.

Градскиятъ часовникъ току що удари три часа и вече бѣше съвсемъ тъмно. По прозорцитѣ на магазинитѣ блѣсваха свѣщи; мъглата се промъкваше презъ всѣка пукнатина, презъ дупката на ключалката.

Скруджъ държеше вратата си отворена за да може да надглежда писаря си, който, скритъ въ ъгъла на тъжна килийка, приготвяше за изпращане купъ писма.

— Добъръ день! Честита Нова Година и Весела Коледа! извика единъ ясенъ и радостенъ гласъ. Този гласъ бѣше Скруджовия племеникъ.

— Коледа! отговори Скруджъ, какви сж тия глупости!

— Ти не казвашъ сериозно това, чичо. . . извика племеникътъ възмутенъ.

— Съвсемъ сериозно го казвамъ, поде Скруджъ. А ти какво право имашъ да се радвашъ? Не се ли смѣташъ за достатъчно беденъ?

— Ами ти, чичо, каза весело младежътъ, не се ли смѣташъ за достатъчно богатъ. Тогава, защо си намусенъ? Но не се сърди. Азъ дойдохъ да те покана на вечеря.

— Празнувай Коледа както си знаешъ, а мене остави и азъ да празнувамъ, както си искамъ.

Та ти съвсемъ не празнувашъ, настоя племеникътъ. Но, ако Коледа не ми е сложила въ джоба нито грамъ злато или сребро, тя е сложила нѣщо въ сърдцето ми. И затова казвамъ: Честита Коледа, чичо!

— Сбогомъ! Върви по дяволитѣ! отговори Скруджъ.

Писарьтъ изпрати племника и въведе две нови лица, които носѣха списъци и нѣкакви книжа.

— Господинъ Скруджъ, нали? каза единиятъ отъ тѣхъ, преглеждайки списъка.

— Да, господине.

Въ тия празнични дни, г. Скруджъ, продължи чужденецътъ, справедливо е да се помогне на беднитѣ, които страдатъ жестоко отъ суровата зима, стотици хиляди души нѣматъ подслонъ, нито хлѣбъ.

— Нѣма ли затвори? каза Скруджъ.

— О! затвори не липсватъ, каза чужденецътъ.

— Ами законитѣ противъ беднитѣ все още ли сж въ сила?

— Да, господине.

— Толкова по-добре. Щастливъ съмъ, когато чувамъ, че тѣзи учреждения процъветаватъ.

— Понеже сме убедени, че тѣ не могатъ да помогнатъ на всички нуждаещи се, ние се стараемъ да съберемъ малко пари. . . Колко да запиша?

— Нищо, каза Скруджъ.

— Не искате да ви се знае името, може би?

— Искамъ да ме оставите на мира. Не празнувамъ и не се веселя на Коледа и нѣмамъ срѣдства да давамъ на мързеливцитѣ. Плащамъ данъци и съ това помагамъ за издръжката на затвори и болници. Тия, които се оплакватъ, да вървятъ тамъ.

— Всички не могатъ да бждатъ приети, пкъ мнозина биха предпочели да умратъ. . .

— Ами тогава да умратъ. Населението ще се понамали. До виждане, господа!

Най-после дойде време да се затвори бюрото. Скруджъ слѣзе съ съжаление отъ високия си столъ. Писарьтъ, който само това чакаше, духна свѣщята и взе шапката си.

— Утре искате да бждете свободенъ, нали? каза Скруджъ.

— Ако ви удобно, господине.

— Съвсемъ не ми удобно. И освенъ туй, не е честно. Какво ще кажете, ако ви задържа единъ шилингъ за компенсация? Поне други день елате по-рано.

Писарьтъ обеща и Скруджъ излѣзе мърморейки.

II

Скруджъ спѣше, потъналъ въ дълбокъ сънъ. Изведнажъ необикновенъ шумъ го събуди: сякашъ камбани биеха, а пкъ не можеше да е много късно. . .

Той отвори очи и видѣ едно чудновато лице, което сякашъ не бѣше отъ този свѣтъ. Но той не можа да се усъмни въ съществуванетоъ му, защото духътъ заговори така:

— Азъ съмъ Коледниятъ духъ. Ще ти покажа това, което ти не искашъ да видишъ.

Щомъ духътъ произнесе тия думи, тѣ минаха презъ стената и се намѣриха на улицата. сутринята на Коледа. Времето бѣше сурово и хората чистѣха леда предъ магазинитѣ и снѣга, натрупанъ по прозорцитѣ. Нѣмаше нищо много весело въ климата, нито много блѣстяше въ града. И все пакъ, най-лжчезарниятъ лѣтенъ день не би можалъ да разпръсне атмосферата на щастие, което се чувствуваше навсѣкжде.

Скруджъ и духътъ — двамата невидими — продължиха разходката си до предградията на града. Духътъ заведе Скруджъ въ жилището на Бобъ Кратчитъ. Я си помислетъ! Бобъ Кратчитъ, който печелѣше едно на друго по петнайсетъ шилинга. . .

Въ този мигъ, г-жа Кратчитъ, облѣчена въ рокля, два пкти обръщана, но въ замѣна на това украсена съ евтина панделка, стана и започна да слага масата.

Белинда Кратчитъ, по-малката отъ дѣщеритѣ, и тя нагрюфена, като майка си, и помагаше, а Пиерь Кратчитъ, бръкваше съ вилица въ тиганчето съ картофи и отъ време на време оправяше жглитѣ на огромната си колосана яка.

Но ето двамата по малки Кратчители се втурнаха въ стаята и съобщиха, че като минали покрай фурната, познали до миризмата тѣхната гжска, която се печеше.

— Ами къде ли се бави баща ви? И братъ ви Тити? А Марта? каза г-жа Кратчитъ.

Но не чакаха дълго: Марта пристигна и веднага следъ нея Бобъ Кратчитъ, писаря. Дрехитѣ му бѣха закърпени, но добре изчекани и все пакъ имаха нѣкакъвъ празниченъ видъ. Той носѣше на гърба се най-малкото си дете, малкия Тити, бѣдния Тити, който уви! не можеше да ходи безъ патерици.

Бобъ Кратчитъ остави Тити на столчето, близо до огъня, изпеди единъ лимонъ и започна да приготвяла нѣкакъвъ чудноватъ пунтъ. Презъ това време голѣмиятъ му синъ Пиерь и двамата по-малки, отидоха за гжската и я донесоха тържествено. Тогава настана такава врѣва, че човѣкъ би помислилъ, че гжската е най-рѣдката птица, истинско чудо съ пера, предъ което черниятъ лебепъ е нищо.

Г-жа Кратчитъ сгрѣ сока въ една тенджерка, Пиерь смачка картофитѣ, Беланда подправи соса Марта избърса топлитѣ чинии. Бобъ настани малкия Тити до себе си, малкия Кратчитъ приближиха столове за всичкитѣ и понеже всичко бѣше сложено, седнаха.

Всички затаиха дѣхъ, настана тържествена пауза; г-жа Кратчитъ застана, потърси съ очи голѣмия ножа взе го и заби въ гжската. Тогава вкусниятъ пълнежъ се изсипа презъ разрѣзаното мѣсто: шепотъ на възхищение и изненада се понесе около масата. Дори и Тити, възбуденъ отъ общата веселостъ, удари съ дрѣжката на ножа по масата и извика съ слабия си гласъ: „Ура!“

Но стѣ! Белинда промѣня чиниитѣ съ г-жа Кратчитъ излиза силно развълувана. Тя отива да донесе пудинга.

О! чудниятъ пудингъ! Бобъ Кратчитъ твърди, че откакъ сж женени, жена му не е правила такъвъ хубавъ пудингъ. Всички го хвалятъ и никой нито каза, нито помисли, че пудингътъ е много малкъ за толкова души.

Най-после вечерята се свърши. Вдигатъ покривката, донасятъ пунша и Бобъ, съ свѣтнали очи и засмѣнъ дава на всѣкого по редъ.

„Весела Коледа на всички, мили мои!“

После заговориха за бъдещето и никой нв и никой не искаше да признае, че то не предвѣщаваше да бжде много весело. Особено здравето на Тити безпокоеше вричкитѣ. . .

— Ще остане ли живо детето? попита Скруджъ

— Ако условията не се промѣнятъ. . . не, детето нѣма да живѣе, отговори духътъ. Какъ да го гледатъ, него и другитѣ петъ, съ петнадесетъ шилинга на седмица. Дори ако Пиерь и Марита захванатъ да припечелватъ по нѣщо, пакъ нѣма да бжде достатъчно.

Скруджъ за пръвъ пкъ забеляза колко слабъ е писаря му, и колко лошо е облѣченъ. Той сега знаеше колко деца има да храни Бобъ Кратчитъ и се възхищаваше отъ куража на това семейство. Той не можеше да откъсне погледъ, отъ тѣхъ и гледаше съ умиление — нѣщо ново за него! — малкия Тити. . . но духътъ вече го поведе другаде,

Духътъ вървѣше още, но за голѣмо очудване на Скруджъ, които се вслушваше въ жалното виене на вѣтъра, сърдеченъ и искренъ смѣхъ смути мрачнитѣ му мисли: той разкази смѣха на на племеника си и се видѣ пренесенъ въ суха свѣтла, блѣстяща стая. Духътъ (Следва въ идний брой)

ДЖИМЪ ДЖУНГЛАТА отъ АЛЕКС. РАЙМОМЪ

Джимъ е тръгналъ на по-холь срещу една банда злодѣстници и когато отива на разузнаване и се изкачва на единъ връхъ, Криспенъ Всеядецътъ се прицѣлява съ картечинната си

Тъмно когато Джимъ се изправя на върха, картечинната на Криспенъ започва да бълва смъртъ

Сега трѣбва да стигнемъ бързо до мѣстото, дето чичо ми е за-легналъ!

Така ще можемъ да предупредимъ Джимъ за примката, въ която може да падне!

Роякъ куршуми разчупватъ скалитѣ (На време легнахъ!)

Да се надѣваме че ще пристигнемъ на време.

Ето мѣстото: слушай, изстрели!

Изведижъ черна светкавица се спуша върху Криспенъ Битя, пантерата на Зибъ!

Следва.

